

Prvi sneg (Excerpt in Serbian)

Translated by: Dragana Bojanić
Contact of the translator: d.b.t@sbb.rs

Sneg je preko noći zavejao Strašnu šumu. Beli pokrivač od pahuljica ušuškao je jele, prekrivši pejisaž. Groznovila je skočila iz kreveta.

„Konačno!“ uskliknula je.

Iskobeljala se iz rupe u drvetu i bacila se na sneg. Vrtela se, plesala, koračala, smejala. Valjala i bacakala, sve dok nije bila potuno mokra. Odlučila je da se toplo obuče.

„Zima zove“, zaurkala je ježu na uvo, oblačeći debele čarape.

„Hajmo na sneg!“ veselo je prodrmusala puha.

„Ni slučajno!“ bunio se jež.

„Mrzi me“, zamumlao je puh.

„Lenštine!“ odbrusila im je, spustivši se na sneg. Stala je nasred šume i viknula: „Juhuhu! Vratila sam se. Sneg je tu.“

Ništa se nije pomerilo. Strašna šuma ostala je nema. Kao da je izumrla.

„Hejhooo, ko želi da se sankka?“ vikala je.

Izgledalo je kao da više u šuplju ljusku oraha, svugde tišina i praznina.

„Onda ništa“, viknula je prema snegu. Škrgutnula je zubima, razmišljajući da još jednom ugrize puha. Sad iz inata! Ipak je radije dva puta pljunula i izmislila pesmicu koju je zapevala iz sveg glasa. A naročito glasno otpevala je poslednju strofu.

*Uloviću muve dve
na biber u sosu,
istresti im sneg za vrat,
ko to spava sad?*

Zaljuljala se na jednoj od grana pod snegom. Padao je sitan sneg i lepio joj se za lice. Nastavila je da peva, kikočući se.

*Zvaću zečeve
na svoje skečeve,
za vrat dobiće snega
ko neće da se igra.*

Odskakutala je do zečije porodice. Ali zečica je osorno rekla da su male zeke dobile ovčije boginje i nigde ne idu.

„I ovčice mogu da dođu“, rekla je groznovila, ali zečica je već zalupila vrata.

Groznovila je besno zafrektala, šutnuvši snežno brdašce.

„Hej, čemu to?“ čulo se iznutra. Kroz rupu je provirila krtičina glava. „Otkinula si mi krov! Sad će mi sneg padati u krtičnjak.“

„Izvini, nisam znala da stanuješ tu“, rekla je groznovila, „hoćeš sa mnom do bare?“

„Nikako! Upravo se bavim magareštinama. Svake se zime posvećujem tome. Već sam mnogo toga prikupila. Sve zanimljive stvari. Sad treba da ispišem još jednu i po stranu. Tako sam sebi zadala. Svakog dana. Svakog dana, znaš. Na žalost, već sam iscrpla svoje izvore. Ako mi pomogneš da pronađem nešto novo, ići ću na klizanje.“

„Klizanje? Jupi!“ uskliknula je groznovila. „Kakve su te magareštine? Gde da ih nađem?“

„Ima ih na sve strane“, odgovori krtica. „Obično zvuče prilično pametno.“

Groznovila krenu kod sove. Po pomoć.

Gazila je kroz sneg, pevajući:

*Zvaću krticu
na sitnu mrvicu,
za vrat dobiće snega
jer neće da se igra.*

Pevala je i gazila. Ugledala je kosa. Čučao je ispod jele, zverajući okolo.

„Ku-ku“, uplaši ga groznovila iza leđa.

„Samo što me nije strefila srčka“, zacvrkutao je kos. „Pomislio sam da si kosica.“

„Imaš li nešto za krtičine magareštine?“ pitala je groznovila.

„Naravno“, rekao je kos. „Nekad sam živeo pored jedne štale pune magaraca. Bio je to život ispunjen šarenim bojama, mirisima i muzikom, letom i osama. Ali sa osama nije kao sa magarcima koji su puni mudrosti i uopšte su razumna bića. Ose su neverovatne lenčuge. Džudžale su u onom njihovom osinjaku pored štale, a kad bih s magarcima razgovarao o ozbiljnim stvarima, uvek bi gurale svoj nos, zato sam se preselio ovamo, znaš, ova šuma je prilično zanimljiva, mada to nije glavni razlog za moj i ženin dolazak. Moja žena ima rodbinu na celoj Zemlji, ali ovde ima jednu staru vranu, dobru prijateljicu njene pokojne tetke koja je skupljala stari nameštaj, ali ako se ja pitam, udobna klupa vredi više od onog izlakiranog smeća.“

„A magareštine?“ pitala je groznovila.

„Odmah ću ti ispričati nešto o magareštinama“, odgovorio je kos, „ali molim te, skokni do vepra. On tamo pored starog hrasta toči vrući čaj. Grlo mi se tako osušilo da neću moći da nastavim bez čašice. Verovatno je to zbog zime.“

Groznovila je gazila kroz sneg do starog hrasta. Uši su počele da joj se smrzavaju. Vepar je stajao pored kolica sa loncem punim vrućeg čaja. Povremeno bi dunuo u svoje smrznute papke ne bi li ih zagrejao.

„Hoćeš da mi daš lonče čaja za kosa? Grlo mu se osušilo. A meni treba nešto o magareštinama za krticu da bi mogla da ide na klizanje.“

„Dao bih ti, ali nemam kutlaču. Stara se slomila. Lisac je obećao da će mi napraviti novu. Sad čekam. Još od leta.“

Groznovila je bez reči krenula do lišćeve radionice. U radionici je gorelo svetlo. Lisac je ispod svetla zurio u napola izrezbarenu kutlaču sa šapom u njušci.

„Možeš li malo da požuriš? pitala je groznovila. „Želim da idem na klizanje, ali ne mogu, jer ... Ah, nije ni važno. Zašto jaučeš?“

„Posekao sam se“, jauknuo je lisac. „Boli.“

„Verovatno ti treba flaster“, rekla je groznovila.

„Verovatno“, složio se lisac. „Lisica ih ima.“

Groznovila je opet zagazila u sneg i krenula prema lisičijem brlogu. Bilo joj je hladno, a sneg joj je padao za vrat. Tiho je brundala:

*Namamiću lisicu
na krompirovu štrudlicu,
sipaću joj sneg za vratić,
pa ugristi za papčić ...*

„Tvoj se muž posekao“, objasnila je groznovila lisici. „Imaš li flaster?“

Lisica je uspavljivala malog lisičića i zamolila je groznovilu da ga ljulja dok ona nađe flaster. Čim je nestala, mali je počeo da plače. Groznovila mu je zapevala uspavanku koju je groznovilama, kad su preko dana bile podnošljive, pred spavanje pevala njihova prabaka, pušeći lulu:

*Sad na čvrste zviždim prste,
zovem kroz vrata čupavog vraga,
dozivam bubnjem zlobni vetar,
što sve odnosi u mračni etar.*

Lisičić nije zaspao. Otvorio je širom oči i ugrizao groznovilu za nos.

„Dođavola“, zauralala je ona i izašla da bolni nos rashladi grudvom snega. Pre nego što je zatvorila vrata, mali je šmugnuo među drveće pod snegom.

„Vrati se! dreknula je groznovila. Lisičić nije slušao.

„Vraćaj se kući odmah!“ vikala je. On nije slušao.

„Čeka te mama!“ Nije pomoglo.

„Dobro“, rekla je groznovila, „onda ćemo se igrati vijanja.“

„Lisičiji repić zasvetlucao bi čas tu čas tamo. Čas ispod jele, čas ispod bukve. Groznovila je trčala, ali po visokom snegu to je bilo veoma teško. Dahtala je i duvala, sve dok se lisičić nije glavom zario u gomilicu snega. Tad je skočila i uhvatila ga za repić.

„Uhvatila sam te!“ rekla je, zagrlivši maleckog.

Ali mali je ujedaio i grebao i uopšte se grozno ponašao. S velikom mukom dovukla ga je u brlog baš u trenutku kad se lisica vratila sa flasterom.

„Vidim da ste se zabavljali u snegu“, ljubazno je napomenula lisica i zagrlila lisičića. „To je dobro za miran san.“

Groznovila se sa flasterom vratila u liščevu radionicu.

Lisac je sa prepovijenom šapicom brže radio. Ipak je bilo potrebno vreme da završi kutlaču. Groznovila je kutlaču odnela vepru. On joj je sipao čašicu vrućeg čaja kojeg je kos uskoro popio na iskap.

„Dobar čaj“, klimnuo je pohvalno, „nešto slično pio sam -“

„Hoćeš li mi sad ispričati onu magareću?“ prekinula ga je groznovila.

„Pssst“, uplašeno je zacvrkutao kos i povukao groznovilu u obližnje zimzelene grmlje.
„Dolazi kosica.“

Doskakutala je kosica dozivajući kosa.

Groznovila i kos krili su se više od sat vremena u tom grmlju. Bilo je neudobno. Kapalo im je za vrat. Konačno je kosica odletela.

„A sad pričaj, ili ...“, groznovila je počela da pucketa prstima, „ću ti počupati svo perje.“

„Magarac samo jednom staje na led“, zacvrkutao je kos i pobegao.

Kad je groznovila dopuzala do krtice bila je veoma umorna i gladna.

„Zapiši, viknula je u krtičnjak, „da magarac samo jednom staje na led.“

„Dobra je ta“, bila je zadovoljna krtica. „Imam nekoliko zanimljivosti o magarcima, ali ovu nemam. Sačekaj da pronađem klizaljke, pa idemo.“

„Za danas mi je zime dosta“, rekla je groznovila, „tako sam gladna da može da se desi da nekoga pojedem sve sa naočarima i krznom.“

Na drveće se već spustio rani zimski mrak kad je groznovila umorna, gladna, sita svega, i ozebljih ušiju krenula kući.

„Da“, zamumlala je krtica za njom, „ako magarac samo jednom staje na led, možda je zaista bolje da ni nas dve ne idemo tamo.“